

ת"פ 51198/07/13 - מדינת ישראל נגד רוחי דענה (עציר)

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 51198-07-13 מדינת ישראל נ' דענה(עציר)

בפני כב' השופט בכיר אמנון כהן

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם רוחי דענה (עציר) ת.ז. 023439946

הכרעת דין

הרקע לכתב האישום הינו סכסוך משפחתי, שמקורו רכישת בית בעומאן.

בהתאם לאמור בכתב האישום, בעקבות ויכוח בין וואיל דענה וחלק מבני משפחתו לבין ריאד דענה וחלק מבני משפחתו, הגיע הנאשם למקום, כשהוא מחזיק אקדח שחור וירה באוויר שתי יריות, וזאת על מנת להפסיק את הוויכוח ואת זריקת החפצים מגג אחד הבתים.

נטען, כי כחצי שעה לאחר מכן, יצא בלאל דענה מביתו לעבר רכבו, שחנה בסמוך, כאשר עיסאם דענה מלווה אותו. הנאשם התקרב לעבר בלאל אשר החל לקללו. בתגובה, שלף הנאשם פעם נוספת את האקדח וירה לכיוונו של בלאל.

בהמשך כתב האישום נטען, כי כאשר עיסאם הבחין במעשיו של הנאשם, הוא אחז את ידו של הנאשם שבה החזיק את האקדח וניסה להורידה. במהלך הדברים, ירה הנאשם שלוש פעמים לכיוונו של בלאל. אחד הכדורים פגע ברגלו של בלאל, אך פגע בפלאפון שהיה בכיס הימני של מכנסיו של בלאל, וכתוצאה מהירי נגרם לבלאל פצע שפשוף בירך שמאל.

בהמשך כתב האישום נטען, כי כאשר הבחין נאדר דענה במעשיו של הנאשם, הוא התקרב לנאשם וחבט בו באמצעות קסדה שהייתה בידו. הנאשם הסתובב לכיוונו של נאדר, כיוון את האקדח לרגלו של נאדר וירה פעם אחת, וגם זאת תוך שעיסאם אחז בידו של הנאשם. הכדור פילח את רגלו של נאדר בירך ימין והוא פונה לבית החולים.

בסיפא לכתב האישום נטען, כי לאחר מכן עזב הנאשם את המקום, תוך שהוא יורה באוויר פעמיים נוספות.

הוראות החיקוק שיוחסו לנאשם הינן נשיאת נשק, חבלה בכוונה מחמירה וירי באזור מגורים.

בקצירת האומר, טען הנאשם כי מדובר בעלילה, וזאת כדי להימנע מלשלם לו כספים המגיעים לו, לדבריו, ממשפחת המתלוננים. לטענתו, הוא הבחין מביתו, המרוחק כשני קילומטר ממקום האירוע, בהתקהלות, ולפיכך ביקש מאחד השכנים שיסיעו למקום. לטענתו, באותה עת היה גבס בידו והוא אף התקשה בהליכה. הנאשם הכחיש מכל וכל כי החזיק אקדח בידו ו/או כי ירה. לדבריו, בהגיעו למקום, הוא הבחין שבלאל זורק דברים מהגג (עמ' 79), הוא עצמו הוכה, איבד את ההכרה ופונה לקופת החולים על ידי האחים באשיר.

עד תביעה 1, בלאל דענה, העיד, כי באותו יום היה סכסוך עם ריאד. אביו הכניס אותו הביתה והוא עלה לגג. אז הגיע הנאשם וירה לעברו. בהמשך, העיד, כי לאחר שהעניינים נרגעו, הוא ניגש למכוניתו כדי לקחת צלחת ממתקים, וכאשר הסתובב, ראה את הנאשם אשר התחיל לירות לעברו שלוש פעמים "אחת הירות פגעה בפלאפון, נאדר היה מאחורי, פגע בו עם הקסדה של האופנוע. התחיל לירות על נאדר. הנאשם התחיל לירות על נאדר וירה בו ברגלו" (עמ' 10 ש' 18-20).

בהמשך, העיד בפירוט רב יותר, כי כאשר הלך להביא את הממתקים מרכבו, יצא נאדר גם הוא כדי להביא את אחיהם הקטן (פאדי) מהעבודה. כמו כן, העיד, כי דודו, עיסאם, היה במקום, וכי תפס את ידו של הנאשם בעת שירה.

יצוין, כי בלאל הכחיש כי זרק חפצים מהגג (בניגוד להודעתו השנייה של עיסאם במשטרה, אליה אתייחס בהמשך). בחקירתו הנגדית שב והדגיש, כי הנאשם היה מולו וכי הוא ראה את הנאשם יורה, הן כשהיה על הגג והן לאחר מכן, כשהעניין נרגע, עת יצא להביא את הממתקים מהמכונית.

בלאל העיד, כי הנאשם ירה לעברו ופגע ברגלו ממרחק של כשני מטר (בעניין זה הוגשו תמונות ת/11 ומסמכים רפואיים ת/6).

עד תביעה 2, מוחמד דענה, נכח גם הוא במקום והעיד נגד דודו (הוא הנאשם). גם עד זה העיד, כי באותו יום פרץ סכסוך עם ריאד, ולאחר מכן הגיע הנאשם והתחיל לירות. העד הוסיף, כי במו עיניו ראה את הנאשם יורה לכיוונו של בלאל שהיה על הגג, וכי לאחר שהמצב נרגע, יצא בלאל מהבית לכיוון הרכב כדי להביא את הממתקים. העד המשיך ואמר, כי הוא לא ראה את הירות שנורו אותה עת לעבר בלאל, וכי יצא לאחר ששמע את הירות, ואז ראה את הירות לעבר נאדר, וכך המשיך והעיד: "ראיתי אותו יורה לנאדר, כשנאדר נורה עיסאם היה מאחוריו. אני הייתי בעמידה, והיה מישהו שירה שם, היה רכב, הוא כיוון את האקדח כלפיי כדי לראות ועיסאם הוריד לו את היד אבל הוא ירה, ולאחר מכן הוא ברח" (עמ' 31 ש' 17-19).

לדברי נאדר, הנאשם ירה בנאדר ממרחק של כמטר וחצי עד שני מטר, וזאת לאחר שנאדר הרחיק את הנאשם מבלאל והכה אותו עם הקסדה.

בנוסף, העיד נאדר, כי שוטר בשם ראיד, הקליט שיחה בינו לבין עיסאם. עיסאם מסר, שהנאשם הוא אחיו וכי אינו יכול להעיד נגדו "הקליטו את שעיסאם אמר לי שזה אח שלי שירה, ואני לא יכול לספר על כך" (עמ' 32 ש' 23). יצוין, כי השוטר שהקליט את השיחה לא הובא לעדות בשל מצבו הרפואי.

עד תביעה 5, נאדר דענה, העיד, כי אחיו בלאל התקשר אליו ומסר לו שיש בעיה בבית, וכאשר הגיע היה בלאל על גג הבית והנאשם ירה לכיוונו. בהמשך העיד, כי לאחר שהמצב נרגע "יצאנו אנחנו, בלאל יצא כדי להביא את החפצים שלו מהרכב, ואני יצאתי עם האופנוע כדי להביא את אחי מהחנות. בדיוק שיצאתי, שמעתי צעקות, יצאתי לחניה בחוץ, הקסדה הייתה בידי, ראיתי את רוחי יורה על בלאל, פגע בו ברגל, וראיתי שיש יריות שבאו מהצד, במרחק של שמונים סנטימטר או מטר, חבטתי בו עם הקסדה ואז הוא ירה בי. עיסאם תפס לו את היד וניסה להרחיק אותו" (עמ' 52 ש' 9-5).

גם נאדר העיד, שעיסאם תפס את ידו של הנאשם בעת שירה. כמו כן, העיד, כי אחד הכדורים שירה הנאשם פגע ברגלו (הכדור נכנס מצד אחד ויצא מהצד השני). לדבריו, אחמד באשיר ומוחמד, בנו של עיסאם, לקחו אותו לבית חולים (הוגש מסמך רפואי שסומן ת/5).

בחקירתו הנגדית שב נאדר ואישר, כי ראה במו עיניו שהנאשם ירה בבלאל, כי ראה את עיסאם תופס בידו של הנאשם וכי לאחר שהכה את הנאשם בקסדה, ירה הנאשם לעברו ופגע בו.

ב"כ הנאשם הקשה על העד בטענה, שבהודעתו במשטרה מיום 15.7.13 לא הזכיר את עיסאם, אך נאדר השיב, כי עיסאם ביקש לא לערב אותו, כי מדובר באחיו וכי המתלוננים הם "בני אח שלי ואני לא רוצה להזיק לכם" (עמ' 61 ש' 6).

מאידך, התנגד ב"כ הנאשם להגשת ההודעה במשטרה.

כאן מן הראוי להתייחס לעדותו של עיסאם דענה, אחיו של הנאשם.

בעדותו הראשית מסר, כי לא היה במקום וכי הגיע למקום רק כאשר הגיעה המשטרה. העד מסר שתי הודעות במשטרה. בהודעתו הראשונה מסר, כי לא היה במקום ולא ראה את האירוע, אך בהודעתו השנייה הודה שהיה במקום ואף הפליל את הנאשם. בבית המשפט הסביר, כי בחקירתו השנייה "אחיינים שלי ביקשו ממני להגיד ככה וככה כדי לעשות פיוס במשפחה. זהו. אני בכלל לא הייתי שם. את זה סיפרתי בחקירה הראשונה במשטרה... בחקירה השנייה ביקשו ממני להגיד שתפסתי אותו, על מנת שנגיע לעסקה, כדי ששניהם ילכו לבית ונעשה שלום בית" (עמ' 45 ש' 6-3).

בהמשך עדותו הראשית מסר, כי בלאל "והשוטר אמרו לי תגיד ככה על מנת שהוא ילך לבית. השוטר לא אמר לי, השוטר אמר לי מה שאחיינים שלך יגידו אתה תגיד, כדי שאתה והם ילכו לבית, אחרת ישימו אותך בכלא 6 חודשים" (עמ' 46 ש' 11-10).

לאחר שעיסאם הוכרז "עד עוין", קיבלתי את שתי הודעותיו במשטרה בהתאם לסעיף 10א' לפקודת הראיות. ההודעה

הראשונה מיום 23.7.13 סומנה ת/7 והודעה מיום 24.7.13 סומנה ת/8.

ייתר מיד, אני מעדיף ללא כל היסוס את הודעתו השנייה של עיסאם במשטרה ודוחה מכל וכל את עדותו בפניי. העד הותיר רושם רע מאד על דוכן העדים, עדותו הייתה מגמתית ולעיתים אף לא הגיונית (כך, לדוגמא, העיד שבלאל ביקש ממנו למסור כי הוא זרק אבנים, למרות שבלאל עצמו הכחיש כי זרק אבנים, וטענה זו יש בה כדי לפגוע בבלאל ולא כדי לסייע לו).

כאן מן הראוי להתייחס לעדותו של רס"מ נתנאל אטיאס, אשר שלל את טענותיו של עיסאם והעיד כדלקמן:

"הוא מסר גרסה ראשונה, הבאנו אותו לעדות נוספת אחרי שהתברר לנו שהייתה שיחת טלפון בין המתלוננים איתו, היא הייתה מוקלטת. החקירה החלה כתשאול, לא כתבתי ישר עדות. תשאלתי אותו, הבנתי שיכול להיות שהוא ייתן אמירות מפלילות ולכן החלטתי להקליט עוד לפני החקירה. בהתחלה הוא אמר שלא ראה, שהגיע קצת לפני המשטרה, אחרי המשטרה, ואז באמצע התשאול הוא אמר את הסיפור שהיה, התברר שהוא נכח באירוע לפחות מהאמצע, ראה את הירי, הוא סיפר את כל האירוע, אחרי שסיימתי את כל התשאול שהיה ברצף, הקלדנו עדות מסודרת במחשב. הוא חזר רק על האירוע עצמו" (עמ' 68 ש' 17-24).

עדותו של רס"מ אטיאס גובתה במזכר (ת/9) ובדיסק שסומן ת/9א'.

מן הראוי לציין, כי רס"מ אטיאס התרשם שהנאשם הגיע לחקירה ביום 22.7.13 עם גבס מאולתר ו"לא משהו שכתוצאה משבר", וכי בגלל הרגשתו שמהו לא סביר לעניין הגבס הוא ביקש מהנאשם מסמכים רפואיים. הנאשם מסר לו שהמסמכים בביתו ואשתו תביא את זה, אך, מסמכים אלה לא הובאו למעשה עד היום למרות שגם החוקר שוחח עם אשת הנאשם בעניין זה.

אשר לטענת הנאשם כי ידו הייתה מגובסת, אני קובע, כי טענה זו אינה נכונה, וכי לנאשם הייתה לכל היותר תחבושת ביד. קביעה זו מבוססת על עדותו של בלאל (עמ' 21 ש' 10), על הודעתו של עיסאם במשטרה (ת/8) וגם על עדותו של רס"מ אטיאס.

יתרה מזו, הנאשם ידע להמציא מסמכים רפואיים על אירוע אחר שהתרחש ביום 12.6.13, שבו על רקע סכסוך אחר נדקר וידו נשברה וגובסה. מאידך, נמנע הנאשם מלהציג מסמכים רפואיים מיום האירוע (לדבריו איבד הכרה והובהל לבית חולים) ובמיוחד, לא המציא הנאשם מסמך רפואי כלשהו על המועד בו הוסר הגבס מידו.

לא זו אף זו, הנאשם נמנע מהבאת עדים, שיכלו, אולי, לתמוך בגרסתו. הנאשם לא הביא לעדות את השכן, שלדבריו הסיע אותו למקום האירוע, ואף לא הביא לעדות את האנשים שהביאו אותו לקופת חולים.

עדותו של הנאשם בבית המשפט הותירה רושם שלילי ובלתי אמין לחלוטין. התרשמתי, כי הנאשם הינו מניפולטיבי וביקש לעשות שימוש במסמכים רפואיים בגין אירוע שהתרחש למעלה מחודש לפני האירוע נשוא הדין. לשאלות בית המשפט השיב, כי לא מצא לנכון לשוחח עם האחים באשיר, אשר, לדבריו, לקחו אותו לקופת החולים.

ב"כ הנאשם טען, כי עדותו של נאדר הייתה שקרית, ואולם התרשמתי, כי עדותו הייתה מהימנה.

גם עדותו של מוחמד דענה הותירה רושם חיובי.

מוחמד דענה היה הוגן מספיק כדי להעיד שלא ראה את היריות שנורו על בלאל, מאחר שיצא מהבית לאחר ששמע את היריות.

ב"כ הנאשם הסכים, כי היה במקום ירי, אך טען שלא הנאשם הוא שירה (עמ' 95 ש' 29).

ב"כ הנאשם טען, כי החקירה הייתה מגמתית, כי לא הוכח שהאקדח שנבדק במעבדה היה האקדח שבו השתמש היורה, וכי התגלו סתירות בעדויות עדי התביעה.

אין בטענות אלה כדי לפגום באמון שנתתי בעדי התביעה.

אשר על כן, אני מרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, דהיינו נשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) סיפא לחוק העונשין, חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1)+(2) לחוק העונשין, וירי באזור מגורים לפי סעיף 340(א) לחוק העונשין.

ניתנה היום בפומבי, כ"ג אדר ב תשע"ד , 25 מרץ 2014, במעמד הצדדים.

אמנון כהן, שופט בכיר